JUSTICIA SOCIAL

Núm. 143 - Any IV - Epoca III | Barcelona, 31 de març de 1934 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La maffia lerrouxista

Les esquerres a Catalunya, han d'ésser més revolucionàries que mai. I els obrers han d'estrènyer la seva unió i donar confiança a la U. S. C.

L'obstrucció al lerrouxisme ha d'ésser implacable al Parlament de la República

A la cacera del lerrouxista

Amb la llei d'havers al clergat el lerrouxisme arriba a la seva apoteosi. A la seva llarga història d'infàmies i de baixeses com a partit hi afegeix la més miserable i deshonrosa de les apostasies. Veritablement, el lerrouxisme és un partit de deshonrats.

Nosaltres ens hem refusat sempre a considerar els lerrouxistes com homes capaços d'ostentar un títol i una etiqueta que pogués constituir un certificat de persones dignes i que, com una concessió benèvola, els atorgués una mica de pensament i un mínim d'objectius socials i polítics de caràcten collectiu, que signifiquessin la més petita categoria de ciutadà. Aquesta gent no són gent de vida civil. Ni procedeixen d'una generació decorosa ni tenen una història neta. És la veritable partida, la turba de corsaris i pirates, la infecta purulència que ho destrueix tot; és la podridura inguarible que actua com element parasitari en un cos social sà.

Ells no poden dir-se ni republicans ni radicals. Allò que els pugui definir no té una etimologia aplicable correntment a definicions humanes. Ells no són humanitat, ni tant sols animalitat. Perquè les bèsties, entre elles, actuen segons normes comunes a l'espècie, és a dir, tenen quelcom semblant a un sentiment d'honor. No, no són radicals; són lerrouxistes, són gent envilida per aquesta posternació davant els apetits, davant la icona que fa caure tot el que hi ha d'humà en un home, per no deixar marge a altra cosa que allò que en constitueix la degeneració i la grosseria, que el fa servil del més abjecte dels servilismes.

Han enganyat tothom fins ara impunement. Són els traficants del «chantage», els encobridors de totes les ignomínies i els còmplices de tots els lladronicis. A l'Ajuntament de Barcelona van robar-ho tot, van infectar-ho tot, van convertir-lo en un catau de *pinxos*, de macarrons i de degenerats de la pitjor espècie.

Saberen trobar la manera de portar els obrers a les més incalificables moixigangues, i els feren instrument del seu arribisme. Cobrant de la Monarquia feren de republicans; servint el més tèrbols interessos capitalistes, jugaven amb els Sindicats obrers. Aquesta tradició d'atracaments, de pertorbació, de provocacions i de matonisme, no és altra cosa que la tradició lerrouxista.

Aquesta gent per a fer negocis embolicaria tothom en les maniobres més repugnants i acudiria als crims més monstruosos. Ni li han importat guerres socials ni guerres civils. En política no s'havia produït mai un fet tan criminal com l'obstrucció lerrouxista. Perquè ho han cotitzat tot. Viuen en una veritable embriaguesa de venalitat permanent. Mentre els deixessin ésser regidors, diputats, governadors, ministres, i àdhuc simples buròcrates es vendrien el fill de Déu, la seva pròpia mare, i renegarien dels fills que haguessin tingut.

Foren ells els que entabanaren i corromperen March, els que el portaren a la presó ;per, de la mateixa manera que l'embarcaven en negocis bruts per explotar-lo en llibertat, poder fer el mateix explotant el seu empresonament. Es falsa, doncs, la llegenda, de la corrupció de la premsa i dels lerrouxistes per March. Foren ells els que corromperen aquest home, el qual, sense el contacte lerrouxista hauria pogut ésser fins i tot una persona decent.

Cal acabar amb aquesta gent com sigui, abans que ells hagin engolit la República, sense més ni més. És la força pre-feixista. Cal perseguir-los com ells han fet amb tot i amb tothom, com a rates. No pot haver-hi escrúpols ni miraments. Són uns morts de gana, unes desferres bestials. Cal exterminar-los. Cal buscar per tots els femers, per tots els prostíbuls, per totes les coves, per tots els refugis del vici i de la brutícia i executar-los un per un. Han de morir aixafats, perquè no puguin ressuscitar mai més. Hi va la vida de la gent honrada, la dignitat del poble, el bon nom nostre davant la història. I cal fer-ho abans no sigui massa tard.

Treball

CINQUENA LLISTA DE SUBSCRIPCIO DE BONS

Suma anterior	10.050'—
Santiago Pous, de Barcelona	25'—
J. Rodríguez, id.	25'—
Pau Cirera, id.	25'—
Marcelli Bochaca, id.	25'—
Vicenç Riera, id....	50'—
Isidor Forniers, de Reus ...	25'—
Agustí Gabriel, id.	25'—
Josep Felip, id.	25'—
Santiago Balcells, id.	25'—
Joan Gil, id.	25'—
Joan Gilabert, id.	25'—
Angel Pallejà, id.	25'—
Josep Abelló, id.	25'—
Marià Guiot, id.	25'—
Josep Mendoza, id.	25'—
Sebastià Ferrer, id.	25'—
Joaquim Saladié, id.	25'—
Angel Garcia, id.	25'—
Francesc Bonafont, id.... ...	25'—
Jaume Vicheto, id.	25'—
Josep Vidal, id.	25'—
Josep Recasens, id.	100'—
Suma que segueix	10.700'—

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el règim de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la colectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

Ai senyor!

Les patums més patums amb diploma i menció honorífica de Lliga Catalana han tingut la gran pensada de fer una crida tota patètica a tots els escanyapobres, estiracordetes i esgarrapacristos de la burgesia nostrada per tal que alternin les escanyades i els cargolaments d'obrers d'ambdós sexes, siguin majors o menors d'edat, amb l'estudi dels problemes de la classe obrera.

Farà bonic de veure els senyors Canons, Durans i Camboses amb el *Narro* de les qüestions socials a la mà. De com s'esforçaran a dir a tort i a dret «Rerum Novarum» cada vegada que l'aprenent, la minyona o el fadrí els demani augment de jornal, la qual cosa, en bé de la pau social i de les piadoses doctrines del més pur cristianisme, caldrà deixar per a l'any de la picor.

Amb tot, però, ja és prou important que uns senyorassos d'aquesta mena es dignin estudiar per quines causes es sabotegen acords de Jurats Mixtos, no es compleixen les vuit hores, es tanquen fàbriques, es paguen jornals irrisoris i no s'acata cap llei de la República.

Com avenç d'aquesta sana política, a l'Ajuntament de Barcelona, en ocasió de la discussió dels Pressupostos, al nostre company Martínez Cuenca se li volien fer fonedisses totes les partides del Capítol IX, que són les que fan referència a Política Social.

Es veu que la presidència d'aquesta Ponència flamant de Lliga Catalana va a càrrec del seu president de la Comissió d'Esbarjo.

En plena eufòria

No hi ha ningú, d'un cap a l'altre de la Península, que no sàpiga la desastrosa gestió dels radicals als Municipis de Barcelona i València. De com han robat «Milianus» i «Matutanus». De la facilitat que lerrouxistes conspicus han passat, han sortit i han entrat, amb una barra extraordinària, del republicanisme incendiari a la dictadura primoriverista i després al republicanisme olla i pispa que de la proclamació de la República ençà s'han aliat amb les colles dels partidaris de tots els negocis bruts, que dóna la petita casualitat que són tots monàrquics, van a missa i escanyen tant com poden. De com collaboren, en fi, amb els cristianíssims i papistes que ja se'ls fa la boca aigua amb l'estossinada de treballadors que menarà Gil Robles o aquell que indiqui el Papa Rati des de Roma.

L'eufòria lerrouxista, ultra haver fet pujar el nivell de vida a Espanya, de construir vaixells de guerra que no serviran només que per enfonsar-se en mitja hora com a Santiago de Cuba, però que en canvi costaran 100 milions de pessetes i, per tant, deixen bona comissió, i per una pila de desgràcies més, la menor de les quals seran els militars traïdors posats al carrer pel fet d'haver posat en pràctica el discurs alexandrí de Saragossa el 1932, i de regalar 16 milions als *obrers* de la superstició catòlica amb els diners de tots els obrers espanyols i sense que constin en cap partida del Pressupost, ara es dedica a destituir alcaldes i Ajuntaments per l'enorme delicte que s'erigeixen en guardadors de la Constitució i sobretot del seu article 26, que tantes de conxorxes ha provocat.

Els lerrouxistes, que, entre altres coses, són uns bromistes, s'han oposat tothora contra l'autonomia de Catalunya brandant la bandera de l'autonomia municipal. En aquest aspecte són més autonomistes que Déu. I si no, que ho digui el senyor Frígola, que dóna aquelles llaunes al Consistori barceloní cada vegada que pot.

La barbàrie i l'ànima del «Vivillo» que nia dintre el partit radical, sobretot des de que s'ha fet senyor i té casinos de gent de missa de dotze escampats arreu del territori peninsular, ve descobrint cada cosa i dóna tantes sorpreses, que solament perquè vivim en un país que és una festa major de poble continua, a hores d'ara no s'ha empaitat la lerrouxada a cops de tranca. Si hi hagués la sensibilitat que semblava el 14 d'abril, a aquestes hores dels lerrouxistes no en quedarien ni els sabatots.

Perquè, senyors, el succeït amb els alcaldes socialistes andalusos destituïts perquè són fidels observadors de l'article 26 de la Constitució i el succeït amb l'Ajuntament de Santander, solament és explicable perquè s'és presoner d'uns interessos de defensa equívoca i dubtosa o perquè són uns olles tots plegats.

Amb tot, d'ençà de la interpretació capciosa, absurda i atemptatòria a la salut de la República donada a l'article 75 de la llei fonamental de l'Estat tot és possible en aquesta República cada dia més centro-americanitzada que vivim.

INGRESSEU ALS SINDICATS DE LA U. G. T.!

Una ombra tràgica

A la nostra ciutat ha mort, no fa molts dies, el general de brigada de la guàrdia civil, Narcís Portas, que tant es distingí com a victimari dels turmentats a Montjuïc en ocasió del procés que porta el nom del castell fatídic.

Portas, Marzo i Botas foren els instruments vils d'una societat i d'una política, l'únic basament de la qual és el crim i la injustícia contra la classe obrera.

Epoca tenebrosa aquella del procés i dels turments de Montjuïc! Botó de mostra d'una civilització que en plena joventut iniciava ja la seva decadència a finals de segle, quan encara no feia una centúria que havia pres el Poder.

Avui, a quaranta anys de distància, mirant aquells fets d'una manera objectiva i en perspectiva veiem com era de ridícul el pànic dels nostres capitalistes davant del moviment societari d'aquells dies del 1896, la qual cosa explica que s'acudís a l'arma única del complot terrorista, l'instrument del qual fou l'infeliç Ascheri, que hi actuà d'agent provocador.

Atesa la importància i la intensitat dels moviments socials dels nostres temps, avui veiem en tota la seva justa proporció com n'era d'idiota la política cavernària espanyola de fi de segle en empaitar els obrers anarquistes que, després de la combativitat de les masses proletàries de la post guerra, ens apareixen d'un infantilisme enternidor i d'una actuació romàntica, digna de tots els respectes, però completament innocent davant la tasca feixuga de la lluita de clasess.

Montjuïc al llarg del temps ha servit per a evidenciar l'esperit sàdic i inútil que nia en certes capes de la burgesia i per a enlairar un periodista que, amb la campanya de revisió d'aquell procés monstruós, solament cercava la manera de fer-se un escambell per a les seves concupiscències.

Perquè és això. Els afusellats de Montjuïc a l'eficàcia de la lluita obrera no hi han aportat res de considerable. En canvi, alhora que envilien una societat encimbellaven un periodista trinxeraire que féu servir aquell procés com els rebentapisos fan servir el rossinyol per tal de viure amb l'esquena dreta.

La política de la U. S. C.

A partir del moment que la U. S. C. inicia la seva actuació pública i pot prendre contacte amb la massa obrera, un moviment que no era altra cosa que un tanteig i un esboç pren una volada enorme, fins a permetre d'afirmar que Catalunya, definitivament, ha trobat la fórmula del seu socialisme i ha omplert el buit que existia en el moviment obrer en l'aspecte constructiu.

En el moment actual la personalitat de la Unió Socialista es troba perfectament consolidada. En els Ateneus obrers, en les Mutualitats, en les Cooperatives i en els Sindicats; i allò que és més important, en les esferes de govern, són defensats per companys nostres els alts interessos del proletariat. I una part importantíssima, la majoria, pot ben dir-se, de la classe obrera, es veu interpretada per l'activitat del nostre Partit a traves d'aquesta gamma d'organitzacions que la necessitat i l'esforç obrer han anat creant pacientment.

Per la nostra participació en el Govern de la Generalitat hom ha pogut comprovar un nou estil d'enfocar la solució dels conflictes socials. Hi ha hagut, per una banda, la utilització de mètodes de comprensió respecte a la classe obrera; i, per l'altra l'adaptació de normes de justícia davant el problema social, que sols s'expliquen per la sinceritat d'una actuació socialista.

No és estrany, doncs, que en aquesta hora, la U. S. C. sofreixi critiques dels interessos ferits en virtut de la seva fidelitat als interessos de la classe obrera. I diem-ho clar. No solament es veu atacada per la gent de la qual lògicament calia esperar-ho. Ens veiem atacats tant pels interessos ferits, com per les tendències fracassades.

Hem demostrat el nostre encert a servir la causa dels treballadors, podem estar orgullosos dels resultats pràctics del nostre esforç i de la nostra capacitat constructiva; hem crescut, a més com a partit. Arreu de Catalunya van sorgint seccions de la U. S. C. i va augmentant la nostra representació a tot arreu: Ajuntaments, corporacions públiques, organitzacions de classe. No és estrany, no, que ens veiem atacats.

Això vol dir que ha de créixer i ha de reforçar-se la compenetració entre tots nosaltres, que la nostra unitat com a partit és més necessària que mai, i que tots els matisos d'interpretació i de pensament han de resumir-se en una consolidació del principi inalterable de la nostra personalitat única i integral.

Tenim, ja, una força que trascendeix en l'esfera social; tenim, ja, allò que és l'essència d'un partit: el propi problema. Això vol dir que, existint en l'ordre intern, estem en condicions de projectar-nos en l'ordre extern. Hem de fer-ho en virtut d'una cordialitat i d'una harmonia íntima per allò que som: una massa compenetrada i unida democràticament. A més ho exigeix la gravetat de l'hora que vivim, avui, i l'eventualitat revolucionària de demà.

Davant del pròxim Congrés de la U. G. T.

La celebració d'aquest Congrés serà, sens dubte, un dels actes de més importància que haurà realitzat la U. G. T.

En plena puixança de la nostra organització, i després dels magnífics resultats obtinguts en diferents conflictes fa poc resolts, l'encert en les deliberacions, i sobretot en les conclusions que s'hi recaiguin, pot determinar que el resultat d'aquest Congrés sigui d'una transcendència enorme per al proletariat de Catalunya.

La Metal·lúrgia és un dels rams que ha preocupat sempre més els vells lluitadros dels sindicalisme.

Les lluites sostingudes pels treballadors d'aquest ram han estat sovint l'origen de les vagues generals més formidables que s'han registrat; i, malgrat tot, els beneficis obtinguts pels obrers metal·lúrgics en el curs de les seves lluites han estat gairebé nuls.

Cal que els delegats ho tinguin en compte i meditin respecte a les causes que han determinat que les nostres lluites hagin estat estèrils.

L'esperit i els procediments de la nostra organització son molt diferents dels que servien de guiatge als anarco-sindicalistes, el principal factor de lluita dels quals consistia en la violència. Nosaltres, intel·ligentment i serenament, hem d'estudiar les qüestions que ens afecten i usar de tots els ressorts per tal de posar-les en joc en profit nostre.

No hi ha dubte que una de les millores més positives que podem obtenir és la reducció de la jornada. Actualment, en la nostra indústria, no tan sols és possible aquesta reducció, sinó que és absolutament necessària per a establir l'equilibri dels dos factors principals de la producció: el maquinisme i la mà d'obra.

Un altre problema dels que cal estudiar a fons, és el que fa referència al treball a preu fet i a prima. El treball a preu fet gairebé ha desaparegut en la Metal·lúrgia per a donar pas al sistema de primes, avui establert arreu del món —almenys en les grans indústries— com a conseqüència de l'organització científica del treball. Aquest és el punt neuràlgic de la nostra actuació, i vers aquest punt han de convergir tots els nostres esforços i tota la nostra atenció si volem triomfar en la lluita per les nostres reivindicacions.

En l'última Assemblea del Sindicat Metal·lúrgic, celebrada a la Casa del Poble, es prengué l'acord de proposar al Congrés l'abolició del treball a prima. Podríem omplir moltes quartilles blasmant aquest sistema de treball i posant de relleu tot el que té d'injust, d'immoral i d'embrutidor; però, malgrat tot això, considerem un error aquest acord pres pel Sindicat Metal·lúrgic.

Si en un moment donat poguéssim imposar-nos a la nostra burgesia i suprimir el treball a prima, hauríem contribuït a empitjorar la nostra situació, perquè la indústria metal·lúrgica a la nostra terra—sobretot en les construccions fetes en sèrie—sense aquest sistema, actualment, no hi ha indústria possible.

Per a combatre aquesta nova forma de l'industrialisme, caldria que totes les organitzacions obreres del món obressin conjuntament, i l'acord respecte l'objectiu que pensessin assolir. Respecte aquest sistema, cap nació o localitat determinada no pot ésser una excepció dins el concert econòmic mundial sense sofrir-ne immediatament les conseqüències, a no ésser que es tractés d'una indústria pròpia d'un país, i per tant sense competició a l'exterior.

¿Vol dir això que els treballadors metal·lúrgics haguem de creuar-nos de braços davant tot el que hi ha d'injust en aquestes modernes normes del treball? No: en la legislació actual del treball tenim elements suficients de defensa si els sabem esgrimir, i entre aquests elements n'hi ha un de formidable: La Llei del Control Obrer. Davant l'egoisme capitalista, que s'aprofita de tots els avenços de la tècnica per manipular al seu caprici tota la capacitat de treball dels obrers, és totalment impossible una veritable racionalització del treball sense que nosaltres puguem controlar l'aplicació dels mètodes i normes pels quals es caracteritza aquesta moderna organització. Demés, el control obrer ens serviria per a adquirir elements de judici, els quals serien una garantia de seguretat i d'eficàcia en la solució de la major part dels conflictes que en endavant puguin plantejar-se entre el capital i el treball.

És preferible aprofitar-se de tots els mitjans legals que tenim al nostre abast per tal d'humanitzar les condicions del treball, que demanar l'abolició d'un sistema que no es podrà abolir i que, per tant, haurem de continuar patint-ne les conseqüències, amb tots els agravants que comporta una contínua degeneració en els procediments, ja que la burgesia sols té en compte aquells que la beneficien, i ella fa cas omís de la raó i de la voluntat dels treballadors.

El control obrer en les indústries, pràcticament impossible d'aplicar tractant-se d'organitzacions obreres sectàries i irresponsables, és perfectament aplicable, amb garantia d'èxit, per organitzacions democràtiques i d'esperit constructiu com és la U. G. T.

La nostra organització va creixent de dia en dia, i no tardarà a imposar-se arreu de Catalunya. Cal que en els nostres Congresos procurem construir els instruments de treball que ens són necessaris per a emprendre l'execució de la gran obra que hem de realitzar. Si no ho fem així, podrem trobar-nos—com ha passat amb altres organitzacions—en possessió d'una força enorme sense saber com aprofitar-la.

La indústria metal·lúrgica, des de molts anys, segueix el seu ritme al marge de tota intervenció obrera. La reglamentació en l'aprenentage, la classificació d'operaris i auxiliars, la regulació de jornals i la higienització dels tallers, són coses que estan fora de la llei. Només cal repassar la nova legislació de treball per veure el partit que els obrers podem treure'n si procurem fer-la aplicar estrictament, i estem sempre amatents a millorar-la.

La metal·lúrgia és la clau de totes les indústries, i un camp vastíssim en el qual els obrers podem treballar de ferm en benefici de la classe productora. Cal que els delegats a aquest pròxim Congrés ho tinguin en compte.

F. VILADOMAT

LLIBRES

«L'ATZAR I EL RITME», FRANCESC CANYADES.

El notable escriptor i home avançat que és Francesc Canyades, ha publicat un llibre de poesies que és doblement interessant per a nosaltres. Ho és, en primer terme, per la valor intrínseca del llibre; i per altra banda pel sentiment de l'autor en dedicar-lo a la nostra publicació. "En testimoni de vella simpatia i de profunda afinitat política", diu Canyades en la seva dedicatòria. Ja es comprendia així la dificultat del crític per sostreure's a l'emoció i formular un judici serè.

"L'Atzar i el Ritme" no és pròpiament el llibre d'un poeta, o més ben dit, d'un escriptor que preferentment fassi versos. Devot profund de l'Art i de la Bellesa, Canyades no ha fet altra cosa que rendir-li el tribut del seu pensament. Perquè ens trobem, aquest és el fet, davant del llibre d'un pensador.

Podriem parlar, davant d'una poesia d'aquesta naturalesa, de Paul Valeri. I no creiem que En Canyades trobés res a dir-hi. Les emocions i les inquietuds intimes que s'escolen en tot el llibre trascendeixen a plenitut intellectual, a donar forma a problemes d'art que es plantegen en funció d'un pensament.

Aquest caràcter del llibre n'exclueix tota classificació. En Canyades no assaja cap "sistema" poètic, no pensa en formes noves. La bellesa del sentiment artistic sorgeix de la dignitat intellectual i literària de l'autor. I la seva forma poètica és, ni més ni menys, que la forma del seu pensament.

Canyades ha fet el seu llibre en un repòs de la seva activitat de pensador. I és per aquesta sensació de repòs que descobrim el fons de meditació melangiosa tan ben expressada quan diu en "Sirte i la dansa": El pren l'intim desmai de totes les recances—que, amb el coneixement de l'esperit, arriben. I com En Ruben Dario comprenem la causa de que es tradueixi en musicalitat i en ritme un estat de consciència i de pensament d'artista. És la necessitat de donar bellesa a les meditacions de la vida, elaborades en la lassitud i el recolliment purificador.

* * *

"Llunyanies", de B. Sagrera. Ens trobem davant d'un escaient llibre de poesies compost sense pruïjes trascendentalistes i amb el desig d'expressar amb tota la senzillesa i ingenuitat les emocions personals. És un llibre tot fet de coses subjectives i d'inspiracions immediates molt reeixides.

És tot ple de motivacions sentimentals, d'aquells sentiments que són el llevat etern de la poesia. La plenitud del viure, els desigs de les coses humanes més delicades, l'amor optimista les virginitats de la naturalesa. I tot això amb un llenguatge poètic d'una certa dignitat i ple d'expressions de bon gust.

En B. Sagrera, a ben segur, no ha fet aquest llibre amb el propòsit de donar-nos una obra definitiva. És més aviat una preparació noble i admirable, d'un esforç que ha d'arribar a més importants realitzacions. Situat el llibre en el pla que creiem que respon al criteri de l'autor, és una obra altament meritòria i digne d'ésser coneguda.

RAMON JOVÉ BRUFAU

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

El concepte de la Revolució

Vimim en una època en la qual el mot revolució és agitat i banderejat per uns i altres de manera diferent i contradictòria. I potser és hora de fixar un concepte concret de la revolució, perquè el concepte que, generalment, se'n té és completament equivocat.

Tota transformació és revolució però l'interessant és que la transformació sigui efectiva perquè del contrari la revolució no té cap sentit. La Revolució Social no és més que la transformació de l'actual sistema individualista de producció del capitalisme per un règim collectivista. Per a arribar a aquest canvi tots els mitjans que emprem seran revolucionaris tant si ens valem de les armes de la democràcia com si ens valem de la revolta armada.

L'error més corrent consisteix a acceptar únicament aquesta darrera forca — la revolta armada — com a significativa de revolució. La revolta en el millor dels casos és un preludi de la revolució i aquesta comença, només, quan la revolta ha triomfat o sigui quan pugui ésser posada en pràctica la transformació del règim de producció.

El concepte de revolució aplicat a un cop de força no és mai just. El cop de força no passa mai d'ésser una revolta i en el millor dels casos és només un episodi de la revolució.

Prenem exemples.

La Revolució francesa va durar anys. Va començar amb l'acció del poble prenent part a les eleccions dels Estats generals i amb la protesta dels diputats del terç estat quan trobant tancat l'edifici on havien de reunir-se s'anaren a reunir al Joc de Pilota. La resistència de Lluís XVI donà lloc als aldarulls de la Plaça del Palau Reial de París i a l'assalt del seu Palau a Versalles. Però aquests fets i altres com la presa de la Bastilla, la mateixa execució de Lluís XVI, les lluites entre la Convenció i la Municipalitat i el funcionament de la guillotina no van ésser altra cosa que episodis de la revolució en marxa. La veritable Revolució la van constituir la proclamació dels Drets de l'home, la de la llibertat de treball, l'abolició de privilegis, la reforma de l'ensenyament, etc., etc. Tot foren coses que no necessitaren revoltes armades de les quals la gran Revolució francesa a penes en va tenir i les que tingué foren totes modestes.

L'anomenada Revolució del 1830 fou una revolta que no tingué altres efectes que un canvi de monarca. Quan havia de començar la veritable revolució fou ofegada.

La Revolució del 1848 va tenir un preludi de petita revolta i arribà a ésser una veritable revolució perquè acabada la revolta començà una època de república social ofegada, però, ben aviat, per la dictadura de Cavaignac.

La Revolució de la Commune de París del 1871 tingué un preludi de revolta lleu. La veritable revolució va acomplir-se amb les eleccions municipals i amb les disposicions dels regidors elegits. Fou ofegada ràpidament en sang, però el sentit revolucionari havia existit després de la revolta del preludi i durant la defensa heròica dels communards gloriosos.

La Revolució russa no començà fins a la constitució del govern roig presidit per Lenin. La precediren milers de petites revoltes i de sacrificis cruents durant molts anys anteriors, però el triomf no fou fill de cap moviment sagnant immediat.

A Espanya tot al llarg del segle passat les revoltes foren incomptables. De veritables revolucions no hi hagué més que la que portà la República de l'any 70.

I actualmente tenim una segona República, que és una veritable revolució política, aconseguida amb el vot dels ciutadans en unes eleccions municipals.

Vol dir, tot això, que és un error considerar com a tipus original de revolució el fer-la precedir d'un fet sagnant i audaç. La revolució és sempre filla d'un sentiment i una voluntat collectius exterioritzats amb fets, però que no cal que tinguin el caràcter d'aixecament armat ni molt menys.

En aquesta consideració està basada la concepció marxista de la revolució que ens diu que només la pot fer el proletariat des del poder i que aquest poder el proletariat l'ha d'aconseguir per tots els mitjans al seu abast: amb les armes de la política, mentre l'ús de la democràcia ho permeti, o amb la revolta armada quan no hi hagi altre remei. La revolta és un terme d'un disjuntiva però no és un terme obligat.

Marx, en la seva joventut, fou revolucionari de la violència sense reserves; però visqué la revolució del 1848 i canvià el seu anterior concepte; i després de la Commune del 1871 sentà definitivament la concepció de la dictadura del proletariat a obtenir mitjançant la participació en la política mentre fos possible.

Avui, a Espanya, banderegem el concepte de la revolució d'una manera constant, però amb un perill evident de demagògia. Per a fer la revolució armada calen armes, cal organització i cal oportunitat. Si no es reuneixen aquests tres elements la propaganda revolucionària camina per mals viaranys i abans que portar les masses al fracàs cal reflexionar-hi molt i, finalment, no portar-les-hi. En altres termes, la revolució armada a Espanya no pot venir perquè no arribaríem ni a poder fer el paper heroic dels companys d'Austria. No ens hem d'en ganyar.

És una altra mena de revolució, en tot cas, que ens cal pensar i sobretot ens cal distingir el punt de vista d'un possible moviment segons sigui des del centre d'Espanya o des de Catalunya.

Des del centre d'Espanya els nostres companys només poden pensar en una revolució de resistència passiva quan sigui l'hora oportuna, ben difícil, per cert, de determinar. I des de Catalunya, ens cal una atenció constant als esdeveniments d'Espanya i a la pròpia situació nostra, perquè passi el que passi allí, no estiguem desprevinguts i ens mantinguem en la situació de baluard de defensa de les llibertats conquistades.

Possiblement que la revolució la farem primerament des de Catalunya, no en el sentit de revolta armada de les masses perquè aquestes no tenen els elements que calen, sinó en el sentit d'emprendre un camí franc de realitzacions de llibertat política i social.

No oblidem que a Espanya les coses van empitjorant de dia en dia. Fa l'efecte d'un país malaurat que va a la deriva. Les dretes van avançant i el camí davant d'elles va eixamplant-se sense destorbs. No governen les dretes francament, però dirigeixen el govern; i han entrat al Ministeri ministres reaccionaris i no ha passat res; i s'està gestionant el Concordat amb Roma i no ha passat res; i es discuteix el projecte de subsidis a la clerecia i no ha passat res.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Estampes internacionals

Mentre aci a Europa, sembla que es desitja arribar a un resultat positiu en el curs de les converses portades a terme en la qüestió del desarmament, a Orient es prepara l'escenari per a una nova guerra.

El Govern imperialista del Japó, donant exemple d'una política de tradició guerrera, augmenta escandalosament les seves unitats bèlliques i no perdona mitjans per a fer més ferma la seva influència a Manxúria. Els enormes sacrificis morals i materials per a mantenir un pressupost de guerra, que és una sangonera per al país, es fan necessaris al Japó si vol continuar tenint a Xina un territori des d'on pugui imposar la seva política i poder donar una empenta al comerç i a la indústria nacional. A això obeeix el naixement del nou estat Manxú i ara, després de llançar una plaga de foc, mort i destrucció, ha resuscitat un Emperador, Pu-I, home coronat diverses vegades a la Xina i que ara no és més que un aliat del Govern de Toquio, que vigila molt atentament el conflicte que s'apropa.

La situació ètnica del petit Estat Manxú és excellent pel que fa referència a la seva comunicació amb Europa. Les seves vies de ràpid enllaç amb els ferrocarrils que surten del centre d'Europa són cosa envejable i sembla que el Japó està disposat a fer-s'ho seu.

El país soviètic contempla, armat, tot l'aparell destructor que l'enemic distribueix pertot el trreitori manxurià, i és que Rússia comprèn el que li representa tenir que ésser el país que inicii la barrera que els exèrcits nipons no han de poder traspassar. Els tractats comercials que d'un quan temps ençà plouen a Rússia són per a ella una seguretat que en cas d'arribar a un conflicte armat contra el Japó, Anglaterra i els Estats Units, enemics acèrrims dels japonesos, l'apoiaran decididament contra el perill groc.

La Rússia d'avui, és un país que de mica en mica, ha anat filtrant-se amb simpatia en tots els Governs europeus i americans, arribant al punt d'ésser reconegut per gairebé tots els països capitalistas com a Govern proletari. El Japó, essent un govern capitalista, no ha inspirat la mateixa simpatia, doncs per tothom és conegut el perill que representaria una victòria avui dia per un país que és, per si sol, una amenaça per a tot el món.

Nosaltres, socialistes, desitgem, cas de fer-se necessària una guerra, la victòria pel país que més s'acosta a l'expressió de la nostra causa.

R. MILLAS

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m
" " " " 7 a 9 - 15 " ".

MUNTANER, 52, 4.t 2.a

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebaixa de 5 ptes.

Els socialistes en el Govern de la Generalitat

De «El Cooperador», de Madrid, òrgan de la Federació de Cooperatives d'Espanya, copiem l'article següent:

LA COOPERACION EN CATALUÑA
UN GRAN PLAN Y UN GRAN EJEMPLO

La «Hoja Oficial del Lunes», de Barcelona, correspondiente al 19 de febrero publicaba una extensa interviú celebrada con Juan Comorera, actual consejero de Economía y Agricultura de la Generalidad, sobre los problemas de la cooperación en Cataluna.

Seguimos con viva simpatía los esfuerzos que están realizando los cooperadores de la región catalana y aplaudimos con no menos entusiasmo la obra llevada a efecto por algunos de ellos — especialmente por Ventosa y Roig — a su paso por el Poder. Sin embargo, confesamos paladinamente que al leer las declaraciones de Comorera nos hemos dado cuenta de que no conocíamos, como vulgarmente se dice, de la misa la media.

El consejero de Economía y Agricultura nos revela, en efecto, que gracias al esfuerzo combinado de los cooperadores que están en el Gobierno y en el Parlamento y los que laboran en las organizaciones existe en Cataluna un vasto plan de conjunto, que ha empezado ya a desarrollarse, y cuya trayectoria va mucho, muchísimo más lejos de todo lo que hasta ahora pudo intentarse entre nosotros.

Conocíamos hasta aquí la ley de Bases de la cooperación, aprobada por el Parlamento catalán, y a la cual se refiere el presidente de nuestra Federación nacional en el discurso cuyo principales pasajes se publican en otro lugar de este número. Sabíamos también que se iba a abordar — cuando aparezcan estas líneas se habrá abordado ya — la discusión de las leyes particulares sobre Cooperativas, Sindicatos agrícolas y Mutualidades, con las cuales se habrá cumplido el plausible designio de elaborar un código cooperativo completo. Teníamos noticia, además, de que se había creado en la Generalidad un Servicio de cooperación, al frente del cual se ha colocado al conocido cooperatista Juan Coloma, que tendrá todas las modalidades de un órgano de aplicación y control. En fin, poseíamos algunos detalles no sólo sobre la Caja de Crédito Agrícola y Cooperativo, aprobado por el Parlamento de Cataluña, sino también de los trabajos que está ultimando la Comisión — en la que figuran prestigiosos cooperatistas — encargada de confeccionar el correspondiente reglamento.

Todo esto, que no es poco, era ya de dominio público. Pero, por lo visto, hay más, bastante más, que hasta ahora no había trascendido al exterior y que todos los cooperadores habrán de aplaudir con verdadero entusiasmo.

Se trata, por de pronto, de establecer relaciones orgánicas entre las Cooperativas de consumo y las agrícolas. El departamento de Economía y Agricultura quiere dar cima a la obra, ya empezada por la Federación Regional de Cooperativas de Cataluña, convocando una Conferencia a la que asistirán representantes de los Sindicatos agrícolas y de las Cooperativas de consumo, de la que, sin duda, saldrá — según las propias palabras de Comorera — un Comité mixto permanente de consumidores y productores que, en interés de ambas partes, establezca las normas a que han de ajustarse las relaciones entre aquéllas.

El problema no es nuevo, puesto que fué planteado y se ha resuelto ya con éxito en el caso de la Cooperativa de Villarrobledo. La novedad reside en el hecho de que un organismo oficial reconozca el valor de esta especialísima modalidad del movimiento cooperativo y se disponga a impulsarla con una iniciativa de la envergadura que suponen las afirmaciones del consejero de Economía y Agricultura de la Generalidad de Cataluña.

Last, but non least, el Ateneo Polytechnicum, de Barcelona, ha sometido a la aprobación del referido consejero un proyecto de Seminario Cooperativo para la formación técnica de los empleados y dirigentes de las Cooperativas

Oigamos lo que a este respecto anuncia Comorera:

«El Seminario Cooperativo del Ateneo Polytechnicum, organizado de acuerdo con las màs famosas instituciones de este género en el extranjero, dirigido por personas de competencia reconocida y sometido a la orientación y control permanente de los Servicios de cooperación de la Generalidad, constituirá un elemento poderoso de educación cooperativa que en poco tiempo creará cuadros de dirigentes expertos y de empleados capaces de dirigir Cooperativas, Sindicatos agrícolas y Mutualidades, tal como exigen en el día de hoy las condiciones económicas del tiempo y los últimos perfeccionamientos cooperativos y comerciales.»

El proyecto es de extraordinaria importancia. Pero la tiene todavía mayor, sin duda alguna, la declaración que precede al anuncio del mismo, y que textualmente dice así: «Sabido es que la causa del atraso que sufre actualmente el movimiento cooperativo catalán es la falta de conocimientos técnicos de la mayoría de sus dirigentes.»

Esa declaración, inspirala en un sentimiento de modestia francamente confesado, es prenda segura de que los cooperadores catalanes han encontrado el camino que puede conducir al éxito definitivo. Porque en los grados que el divino Platón asignaba a la ignorancia, el no saber nada figura en penúltimo lugar, ya que el último corresponde al estado en que se hallan los que, además de no saber nada, no saben que no saben nada. Los cooperadores de Cataluña acaban de demostrar, sin proponérselo, no sólo que no se hallan en este último caso, sino que, además, poseen la fe necesaria para conseguir el fin que se proponen.

Los guías experimentados del movimiento cooperativo han sostenido siempre que el fracaso de las organizaciones se debe principalmente a estas dos causas: primera, incapacidad de los hombres de confianza y de los miembros de las organizaciones administrativos, y segunda, falta de preparación de los empleados y dependientes de la Cooperativa.

A estas dos causas hay que añadir el *fenómeno* que se observa hoy por doquiera, y que los cooperatistas más destacados de la Alianza Cooperativa Internacional son los primeros en denunciar. El hecho es este: las posibilidades — y los deberes — de la cooperación ante la pavorosa crisis que estamos atravesando son infinitamente mayores que los elementos intelectuales y materiales de que generalmente puede disponerse.

Lo cual significa que la responsabilidad es abrumadora para todos. Afortunadamente, los hombres de nuestro movimiento se dan perfecta cuenta de ello y están dispuestos a que la cooperación se coloque a la altura que las circunstancias exijan.

Los cooperadores de Cataluña no han sido los últimos en descubrir esta verdad ¡Que el éxito corone su obra! Y que a todos nos pueda servir de ejemplo.

A. FABRA RIVAS.

Els havers dels capellans

La joventut, pel seu caràcter valent, ardit, audaç i iconoclasta, accepta totes les innovacions. Així fou quan rebé amb tot l'encís i grandesa espiritual la solució que donaren les Corts Constituents, nascudes del veritable escalf popular, a l'enutjós problema religiós.

Amb aquell asolució tímida, el poble restà il·lusionat i esperançat. S'expulsava el jou ancestral d'una tirania vetllada per un pseudo-humanisme.

Però la realitat ens ha demostrat que aquella solució era excessivament tímida. No era, amb tot i sentir l'escalf popular demanant justícia, suficientment valenta i audaç. Sota el vel d'una justícia, d'una caritat, es prolongà l'extinció dels havers de la clerecia per dos anys, per tal que les hosts catòliques organitzessin les subvencions necessàries per al manteniment de llurs directors espirituals.

Ben diferent ha estat el resultat obtingut. Les hosts catòliques, en lloc de donar-se en cos i ànima a tan *noble* fi, han aprofitat els diners republicans, els diners del poble, per a befar-se de la República. És així que avui poden vanaglorejar-se d'haver despès en la propaganda electoral 18.000.000 de pessetes. Error greu i incalculable.

El text constitucional diu ben explícitament que: «El Estado, las regiones, las provincias y los Municipios no mantendrán, favorecerán ni auxiliarán económicamente a las Iglesias, Asociaciones e Instituciones religiosas.»

En aquest projecte ha estat necessària tota la sofística radical i conservadora per a donar-li una aparença de legalitat. No cal que ens *encallem en filosofies profundes ni* que acudim a renomenats homes de lleis per a esclarificar el contingut de l'apartat de l'article 26. El sentit comú, el sentit simple del poble, dirà clarament el seu contingut: Qui necessiti guia espiritual, que se la pagui.

Avui hi ha escampats arreu d'Espanya 700.000 obrers que demanen treball, dret inalienable a la condició humana. Hi ha—trista realitat—700.000 obrers que necessiten pa per a ells i per a llurs famílies.

I mentrestant, el cinisme de les dretes arriba al cim. Es burla de la Constitució, sota el beneplàcit del nostre *volgut* President; es llancen 100.000.000 de pessetes a la mar només que per a satisfer baixos favoritismes; es vota un projecte de despeses de 16.500.000 pessetes, per a satisfer, no homes que demanen treball, sinó per à homes que han viscut i pretenen continuar vivint en la vagància més irritable; es parla d'amnistia per als sublevats contra la llei del poble. És a dir, es pretenen tantes monstruositats o s'infereixen tants d'ultratges al poble que només resta una posició. Neta, crua, violenta: La Revolució.

A. VILELLA

La prostitució, problema moral

La nostra companya Maria Pi de Folch donà, el dia 22, a l'Ateneu Barcelonès, una conferència sobre el tema «La prostitució, problema moral». D'ella treiem les notes que segueixen.

La prostitució és una injusticia social que atany totes les dones sense excepció i tenim el deure de preocupar-nos i de pensar en aquestes germanes nostres marcades per la prostitució reglamentada.

Com a problema moral, el fet de la prostitució no l'hem de situar precisament en els baixos fons on és una qüestió de misèria i d'ignorància que mou a compassió, sinó també en el camp de la prostitució lliure, clandestina, de les classes altes on regna la indiferència sentimental més absoluta. Del punt de vista moral no pot ésser ingorat aquest darrer aspecte que la il·legalitat oficial no pot atànyer i que l'opinió pública aparenta no veure.

Les característiques essencials del fet de la prostitució, que interessa destacar, són les següents:

1. Que és de totes les èpoques i de totes les civilitzacions.
2. Que és molt diferentment considerada segons es produeix dins el paganisme o dins el cristianisme.
3. Que en tots el països i civilitzacions no sols es produeix diferentment segons les classes socials, sinó que en les classes altes és refinament, elegància i espiritualitat.
4. Que a major llibertat sexual correspon sempre una minva de la prostitució envilidora.
5. Que malgrat que la religió i la literatura han volgut enaltir el concepte de mare, en la realitat l'esposa, considerada com a procreadora, arriba poc a l'amistat i la compenetració espiritual amb l'home, mentre que l'amiga comparteix amistat i plaers, ja que totes les societats han exigit de l'esposa la negació o l'oposició de les qualitats que han demanat a l'ideal d'amiga.

En comparar l'ètica sexual pagana i la cristiana cal posar de relleu l'exacerbació sexual de l'Edat mitjana amb l'augment de la prostitució, contrastant amb l'esperit ascètic i la literatura mistico-religiosa, i remarcar l'oposició històrica entre les hetàires antigues, les geishes japoneses, les dames dels salons i de les Corts reials, i les esposes i les prostitutes de la misèria de tots els països i de totes les èpoques.

Quan arribà l'industrialisme, les fàbriques, engolint totes les dones que volguessin treballar-hi, feren minvar la prostitució de les classes baixes. Però ben aviat els salaris de misèria i les gran concentracions de població nodriren abundantment els rengles de la prostitució miseriosa que converti els barris baixos de certes ciutats com Londres en un immens bordell.

En arribar els nostres dies la prostitució en les classes desposseïdes és un problema en el qual el factor econòmic deixa molt enrera el factor moral. En camvi en la burgesia és un problema sobretot moral: és el problema de milers de noies en celibat forçós que les unes arrosseguen fins a la mort com una tragèdia inevitable i les altres resolen trencant amb la moral legal, convencional. En un i altre cas, tant des del punt de vista econòmic, com des del punt de vista moral, la nostra societat oprimeix durament les dones i produeix inevitablement les dues prostitucions.

El món ha avançat per les miques de veritat que l'home ha anat copsant de les coses que el rodegen, però aquesta veritat del món natural ha quedat reduïda al progrés de la ciència i de çarà fins que l'home sotgi dins els la tècnica. El progrés moral no comen- principis morals de la collectivitat sense por de veure-hi totes les aberracions i tots el contrasentits que hi ha en ella.

La prostitució reglamentada és el reconeixement oficial d'una doble moral: una, únicament entorn de la propietat i que, per tant, exceptua l'home de tot deure de moral sexual; i una altre, només per a la dona entorn de la sexualitat. Aquesta doble moral ha impedit la formació d'una moral única, veritable, basada damunt del sentiment de justicia; i és per aquesta moral augusta que totes les dones hem de treballar.

Visió socialista sobre la propietat de la terra

IV

El Socialisme no s'ha proposat mai expropiar el pagès que conrea la seva terra i que viu del seu treball.

Ja en el Manifest Comunista que signaren Carles Marx i Frederic Engels, figura el paràgraf següent, que pot aplicar-se a la propietat de la terra com a tota altra mena de propietat:

«El caràcter distintiu del Comunisme no és pas l'abolició de la propietat en general, sinó l'abolició de la propietat burgesa.»

El cèlebre militant de la socialdemocràcia alemanya Karl Kautsky deia, alguns anys més tard, en el seu «Programa Socialista»:

«El traspàs a la societat socialista no implica de cap manera l'expropiació dels petits propietaris i dels petits artesans. No solament aquesta transició no els prendrà res, sinó que encara els portarà certs avantatges.»

Al Congrés del Partit Obrer Francès celebrat a Roanne l'any 1882, deia Paul Lafargue:

«El Partit Socialista, quan sigui mestre del Poder, lluny de voler molestar el pagès propietari en la tranquil·la possessió del tros de terra que ell fecunda amb les seves suors, suprimirà els impostos que pesen damunt d'ells, l'alliberarà dels usurers que el devoren i l'ajudarà en de màquines agrícoles, abons i llavors, bestiar per a engreixar, tot facilitant-li els crèdits, i li permetrà després el pagament dels seus deures en productes de la collita.»

Jules Guesde, mestre eminent del Socialisme francès, discutint amb Deschanel i altres patriotes burgesos, deia:

«Jo he declarat sempre i pertot que la petita propietat pagesa conreada pel seu propietari, reunint en les mateixes mans el capital i el treball, és una propietat essencialment sagrada i que, al dia següent de la revolució social, nosaltres la lliurarem de totes les càrregues que avui l'aixafen.

«Jo he dit que no hi havia lloc a l'expropiació o apropiació social més que on la propietat i el treball estan separats i isolats, on hi ha divorci entre aquests dos factors de la producció.»

El mateix Guesde, l'any 1896:

«Allà on els mitjans de producció es troben encara en un estat prou rudimentari per ésser posat en valor pel seu propietari, nosaltres ens inclinem davant d'aquesta propietat realment individual, i a la qual se'ns acusa estúpidament d'amenaçar.»

Compère Morel, administrador de «Le Populaire» des d'un principi i destacat militant de la S. F. I. O., deia l'any 1923 a l'esmentat periòdic:

«El Socialisme triomfant no tocarà pas la propietat individual del petit propietari, perquè aquesta propietat és el fruit de les seves privacions, perquè ella està feta de la seva carn i de la seva sang. Prendre-li seria un acte de bandidatge i, demés, una heretgia socialista.»

Els treballistes anglesos, l'any 1926, acordaren la nacionalització de les terres, exceptuant les explotacions rurals explotades per llurs propietaris respectius.

Els social-demòcrates alemanys, alguns anys abans de la dictadura hitleriana, l'any 1927, acordaren:

«Lluny de voler expropiar el petit pagès i voler desposseir-lo dels seus béns, el règim socialista garanteix a les masses pageses la possessió de llurs terres i de llur lloc de treball.»

Per fi, els social-demòcrates austríacs acordaren en el Congrés de Viena de 1928:

«En el quadro de l'Estat socialista, els pagesos viuran en llurs terres com a propietaris lliures.»

¿Com han respost els pagesos? ¿Han estat fidels i lleials al Socialisme? En general, pot dir-se que no. Per ignorància, per manca de relació, pel que sigui, els pagesos d'arreu del món han estat, alhora, el suport i les víctimes de la reacció. Un cas esgarrifós ens l'ofereix Austria, on el Socialisme era una selecció social i humana que havia realitzat una obra magnífica, i on la inconsciència dels pagesos ha estat l'instrument de la reacció catòlico-capitalista dirigida per Dollfuss, que ha destruït el Socialisme i la seva obra.

Jo sóc dels que creuen en el bon sentit del pagès català. Sóc dels que estan convençuts que la reacció de la nostra terra hi tindrà poca cosa a fer, d'ací endavant, als nostres medis rurals. El pagès català ha estat alliberat, en part, per la nostra Llei de Contractes de Conreu, i sabrà comprendre el que deu al Govern republicano-socialista que avui regeix Catalunya i el que podria témer d'una política dretista i reaccionària.

JOSEP COLL CREIXELL

Unió Socialista de Catalunya

FEDERACIO COMARCAL DEL BARCELONES

En la darrera reunió de la Junta Central de la Federació Comarcal del Barcelonès es va prendre l'acord de publicar a JUSTICIA SOCIAL l'extracte de les seves reunions. Començaran a partir de la reunió pròxima.

La reunió ordinria del mes d'abril tindrà lloc el proper dimarts, dia 3, a les 10 de la vetlla, amb el següent ordre del dia: 1er., Acta de la sessió anterior; 2on., Gestió de la Junta Executiva; 3er., Estat de comptes; 4rt., Reports de la Comissió Sindical i de Propaganda; 5è., Nomenaments per la Comissió Municipal; 6è., Proposicions.

ACTIVITATS CULTURALS DE LA J. S. C.

El dia 20 del mes que som, tingué lloc a la Casa del Poble, la primera controvèrsia, organitzada amb la finalitat de preparar els nostres militants a les polèmiques, al mateix temps que ens instiga el coneixement de diverses matèries. Sota el títol «Causes del moment polític actual», s'inicià la discussió, prenent part en ella sis dels nostres companys. La conversa durà prop d'una hora i mitja sense el més mínim cansament per part dels assistents. Donat l'entusiasme que es demostrava en tothom, acordàrem continuar-les tots els dimarts a les 10 de la vetlla, sobre diversos temes.

El dimarts vinent, com de costum, tindrà lloc la conferència-controvèrsia del company R. Folch i Capdevila, sobre el tema palpitant d'actualitat POSICIÓ DELS PARTITS SOCIALISTES DAVANT EL CAPITALISME

VISITA COL·LECTIVA AL LABORATORI RAVETLLAT-PLA

Tots els companys que vulguin concórrer a la visita que tindrà lloc a aquest laboratori el dia 8 d'abril, a les 10'30 del matí poden personar-se en la Secció de Gràcia, Montmany, 24, mitja hora abans de l'hora fixada.

ELS CURSETS SOBRE SINDICALISME

El proper dijous continuarà donant el nostre company Fronjosà, el curset sobre Sindicalisme.

Vacances:
CALÇATS MARIPI
Els trobareu arreu on aneu

Crèdit i Previsió
SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 168,71
L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

PREUS DE SUSCRIPCIO
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any. . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

La mobilització sindical del Partit

Les bases dels metal·lúrgics

La U. S. C. farà triomfar les reivindicacions del proletariat

Ha arribat el moment que, pel proletariat de Catalunya, és inajornable del poder disposar d'una gran força sindical. I de la mateixa manera que la classe obrera ha de tenir Sindicats forts i disciplinats, i ha de donar-se compte, també, que aquests Sindicats reclamen l'aportació de totes les iniciatives i necessiten un control democràtic, els obrers socialistes han d'assumir una funció que en l'ordre sindical mai no se'ls havia plantejat amb el caràcter apremiant i indefugible d'ara.

La forma caòtica i desgavellada de l'acció sindical, el camp d'experimentació de les teories socials més extravagants que havia estat el Sindicat, degut a tota classe de nefastes i contradictòries influències, des de la política i demagògica, que tendia a envilir-lo, fins a l'apolítica i terbola que tendia a la seva destrucció, havien dificultat l'acció sana dels militants socialistes per a poder donar als Sindicats una concepció de lluita de classe i un cos de doctrina.

Finalment, però, l'experiència ha demostrat que, o bé es feia acció sindical segons els mètodes socialistes o, en cas contrari, els Sindicats no servien per a res, sinó era per accions aventurades, en les quals un fons magnífic de classe riscava de convertir-se, i es convertia de fet, a una causa d'explotació de la massa per dirigents poc escrupulosos, fomentant un arrivisme hipòcrita i canalla.

Tota aquesta tàctica tradicional, avui, està ja justificada per la història de *les lluites de classe. I després d'haver aconseguit l'única cosa que podia aconseguir*, la desmoralització i la corrupció, està en franca fallida i en ple periode de liquidació en els costums i els mètodes de lluita obrers. Desapareixen, o gairebé han desaparegut, les causes d'ordre material, els obstacles i els perills *de lluites fratricides que plantejaven als socialistes l'anar contra una corrent* d'intolerància i d'odis, i avui el terreny pot dir-se que és nostre, i ben nostre; i que no depèn de la nostra acció que a Catalunya cristallitzi definitivament una acció sindical sana i positiva.

Ara hom veu ben clar en què consistien totes aquelles teories sindicals d'encàrrec que s'havien posat en circulació. Des de la teoria que volia posar els Sindicats al servei d'una filosofia, fins a la que conceptuava els Sindicats com organismes neutres políticament i doctrinalment, ha sortit una ideologia basada en l'absència d'ideologia dels Sindicats. Com si el moviment obrer pogués arreconar l'única doctrina que l'informa, que és el socialisme, quan es tractava de l'acció que tenia lloc en el terreny econòmic.

En front de l'anarco-sindicalisme en descomposició i en camí de caure en l'acció vandàlica d'una manera definitiva, ha de bastir-se una nova tàctica sindical. Oferir a la classe treballadora en substitució de la C. N. T. una U. G. T. plena de les mesquineses individuals que les seves organitzacions esquelètiques havien fomentat, amb la visió estreta de les lluites econòmiques i el centralisme castrador i eixorc dels seus reglaments, seria perdre el temps i enganyar la classe treballadora.

Al punt on en són, les coses s'han de dir clarament. La majoria de socialistes que havien militat a Catalunya fins ara, tant en el camp polític com en el sindical, no tenen ni la grandesa de pensament ni la concepció de lluita que ha de tenir un veritable socialista d'ara. A Catalunya, quan hom parla d'una acció socialista cal d'entendre que és la nostra; i que els únics que tenim dret a parlar en nom del socialisme som nosaltres.

Tots els socialistes, que són els afiliats a la Unió Socialista de Catalunya, s'han de llançar de pie a l'acció sindical i han de portar als Sindicats de la U. G. T. aquella amplitud de criteri i aquell sentit acollidor que ens caracteritza, per tal de fer que la classe obrera a Catalunya pugui tenir una força sindical útil i preparada a fi que desaparegui aquella tradició sindical de maniobra, d'intriga i d'arrivisme que ha imperat en els medis sindicals de Catalunya i que per raó de la seva àrea restringida de moviment, havia pogut trobar fàcil admissió en els Sindicats de la U. G. T.

La U.G.T. i les darreres vagues

La massa obrera en virtut del descontent i l'larma justificada davant la política anti-social i persecutòria del govern, no havien tingut més remei que plantejar una sèrie de conflictes a la burgesia, conflictes indefugibles per les provocacions, atropellaments i atemptats de tota mena. D'aquests conflictes, els uns tenien un caràcter estrictament corporatiu, mentre d'altres ho eren per raons morals i de solidaritat. Tots obeïen, però, al mateix fet: la indignació de les masses obreres i les impaciències per anar a la lluita.

Ja, des de les planes de «El Socialista» va fer-se una advertència als obrers de no caure en els paranys que els posava el govern i la burgesia, i va desautoritzar-se a les organitzacions que es lliuressin a lluites extemporànies. Entre aquestes hi havia la que, amb extraordinària lleugeresa, va secundar el Secretariat de la U. G. T. a Catalunya, obeint, sense consultar les organitzacions, una ordre d'una pretesa Aliança Obrera.

Ara, la Comissió Executiva de la U. G. T., en una circular a les seccions, crida a l'ordre a tots els Sindicats i els prevé dels mancaments en que podrien incórrer.

Després d'esmentar els preceptes reglamentaris que fan referència a les declaracions de vaga, en cada cas, la circular de l'Executiva blasma tot intent que anés contra la disciplina de l'organització i fa avinent la conveniència d'ajustar-se a una tàctica d'ordre general.

Extractem de la circular:

Artículo 20.—Antes de ser declarada una huelga, el Comité podrá enviar a un individuo de su seno con poderes para resolver el conflicto, de acuerdo con la organización interesada, o para orientarla del modo más conveniente.

Pese a lo que dicen estos artículos, ninguna de las organizaciones que en la actualidad tienen pendientes conflictos, algunos de verdadera gravedad, se ha dirigido a nosotros (ignoramos si lo habrán hecho a tiempo a sus respectivas Federaciones nacionales), salvo cuando las huelgas han sido ya planteadas, se han realizado una serie de gestiones y tienen ya señalada una orientación que obliga a marchar sobre un pie forzado que disminuye la eficacia de nuestra intervención.

Por otra parte, si se tiene en cuenta los intereses de toda la clase trabajadora y las aspiraciones que constituyen su preocupación en los momentos políticos que atraviesa nuestro país, es conveniente que se cumplan con mayor escrúpulo que nunca las prescripciones estatutarias y se vea la forma de que, defendiendo las conquistas obtenidas por nuestros compañeros se haga el menor número de sacrificios posible. Por todo lo cual estimamos que debéis dirigiros a todas *vuestras Secciones requiriéndolas para* que cumplan los trámites a que ellas mismas se han comprometido al formar parte de los organismos nacionales.

Cordialmente vuestros y de la causa obrera.—Por la Comisión Ejecutiva: El Secretario general, Francisco Largo Caballero. Rubricado.»

Voleu comprar llibres?
demaneu-los a

LES LLETRES SOCIALISTES

Voleu ajudar una organització que destina els seus possibles excedents a la propaganda dels nostres ideals?
Feu les comandes a

LES LLETRES SOCIALISTES

Voleu amb la participació cooperativa en els excedents, comprar llibres a preus assequibles?
Feu-vos membre de

LES LLETRES SOCIALISTES

Hores d'oficina: De 5 a 7 de la tarda, tots els dimarts, dijous i dissabtes feiners.
Casa del Poble, Primer de Maig, 7 - Telèfon 11482.
BARCELONA

Discurs del company Fronjosà

interpel·là el Conseller de Treball del Govern de la Genetat en la sessió del Parlament català del 21 d'aquest mes.

El nostre company s'expressà en aquests termes:

LA TRAMITACIÓ D'UNES BASES DE TREBALL PRESENTADES PELS OBRERS METAL·LÚRGICS

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSA: Senyors Diputats: M'aixeco per fer un prec al senyor Conseller de Treball, al qual, primer de tot, em plau felicitar per l'èxit obtingut en la resolució del conflicte de la Llum i Força, que amenaçava prendre derivacions tràgiques.

Ara bé; jo, avui, he de fer una pregunta a l'amic Barrera, que m'afecta com a Diputat, i com a professional. Sap que els obrers metal·lúrgics tenim unes bases presentades ja fa més d'un any al nostre Jurat Mixt, i que aquestes bases varen ésser discutides d'una manera minuciosa i varen merèixer la desaprovació de la representació obrera, un cop aprovades pel ple del Jurat Mixt. Els obrers, en aquell moment de la presentació de les seves bases, varen ésser objecte de tota mena de coaccions, inclús altres sectors sindicals varen amenaçar amb la vaga metal·lúrgica si aquelles bases es posaven en vigor, bases que no havien merescut ni l'aprivació de la representació obrera del Jurat Mixt, i és que aquells elements que amenaçaven amb la vaga no volien que aquelles coses, petites, minces, que, com a millores queden consignades en aquelles bases, poguessin ésser resultat d'unes negociacions en les quals aquells elements no hi havien intervingut.

Avui, que les bases depenen de la signatura del senyor Conseller de Treball i Obres Públiques, jo voldria que el senyor Conseller de Treball es fixés en els incidents que es provocaren en el si del Consell de Treball quan es discutien. Ja comença per ésser una il·legalitat, que ratlla en la immoralitat, el que l'assessor jurídic del Consell de Treball fos precisament un any enrera aquell President del Jurat Mixt de la Metal·lúrgia que, amb el seu vot diriment va deixar les bases tal com varen merèixer el recurs de la part obrera. I aquest senyor avui s'ha ratificat en aquella posició i ha continuat informant en el sentit que les bases estan bé tal com estaven en sortir del Jurat Mixt.

Ja sabem nosaltres la potència i les raons poderosíssimes que tenen els patrons metal·lúrgics per a fer interpretar, no la Llei de Jurats Mixtos, sinó totes les lleis, d'una manera capciosa.

Quan les bases es varen presentar al Consell de Treball, la representació obrera va presentar una proposició transaccional a veure si entre les 40 hores que demanaven els obrers i les 48 que va aconseguir la part patronal que quedessin establertes en les bases, el Consell Regional de Catalunya aprovés les 44 hores. El senyor Borrell i Sol, President del Consell de Treball, es va oposar a què aquest vot particular dels obrers prosperés, i aquest vot particular dels obrers jo puc afirmar, sense por a que ningú em desmenteixi, que hauria estat aprovat per majoria de vots. En aquell moment, el senyor President del Consell de Treball de Catalunya es va manifestar d'una manera parcialíssima a favor de la classe patronal, allegant que al Consell de Treball li estava prohibit el legislar, quan ni allò que fa el Consell de Treball, ni allò que fan els Jurats Mixtos, no és legislar, sinó que, fent una funció que la Llei els reconeix que poden fer, és establir tractes.

Els obrers varen protestar, doncs, que no es volgués acceptar aquest vot particular que s'anava a aprovar per majoria, i en virtut del qual es reconeixia el dret de treballar 44 hores als obrers metal·lúrgics. La protesta no els va valer de res, i aleshores fou quan vingué aquell informe de l'assessor jurídic del Consell de Treball de què jo anteriorment us parlava.

Jo prego al senyor Barrera que es fixi que avui els obrers metal·lúrgics cobren encara els mateixos jornals de tres o quatre anys enrera. La jornada de 44 hores la treballa el ram de construcció de Barcelona i de Madrid; la jornada de 44 hores la treballen els obrers de l'Electricitat; la jornada de 44 hores, i inferior a 44 hores, la treballen molts oficis. Dintre de pocs dies els obrers metal·lúrgics de Madrid treballaran les 44 hores, i faria molt bonic que amb la història de lluites dels obrers metal·lúrgics barcelonins nosaltres no restéssim enrera dels companys metal·lúrgics de Madrid.

Jo crec, doncs, que en el que fa referència a les 44 hores, l'amic Barrera no hi farà cap objecció. A més, està fallat ja pel vot particular que els obrers representants en el Consell de Treball feren, i que si no consta en l'expedient és perquè el senyor Borrell i Sol s'oposà a què en formés part. Per tant, l'afer de la jornada està fallat.

Respecte als jornals, és facultat del senyor Conseller de Treball decidir el que procedeix. Jo li prego que miri aquesta qüestió amb el mateix interès que en mira d'altres, i pensi que els obrers metal·lúrgics en aquests moments estan pendents de la seva decisió, que esperem, per altra part, que no es farà esperar, puix que ningú no pot acusar d'impacients aquests obrers de la Metal·lúrgia, que després que fa més d'un any que presentaren unes bases a llur Jurat Mixt, avui encara aquestes bases es troben discutides, posades en dubte i sabotejades per aquell organisme, que en aquestes qüestions ha de tenir la màxima imparcialitat i si, alguna vegada—deixeu-m'ho dir—falla, ha de fallar sempre a favor dels treballadors.

Els obrers metal·lúrgics, company Barrera, esperen la vostra decisió.

Una vaga de vint-i-quatre hores

Diverses vegades, tot conversant amb els amics havíem exposat el criteri de la conveniència que el proletariat organitzat d'Espanya, seguint l'exemple dels companys francesos, fes una vaga general de vint-i-quatre hores, com a demostració de força contra el criminal feixisme. Això sí; en tot cas aquesta vaga havia d'ésser degudament preparada, tal com ho són a França, i anunciada amb uns dies d'antelació. Res de fer una vaga per sorpresa i sense assabentar bé abans la massa obrera associada de la finalitat perseguida. Hom ha abusat amb excés ací — sobretot a Catalunya — de les vagues generals esporàdiques, catastròfiques i sense cap mena de meditació prèvia; i, amb qualsevol pretext, hom ha llançat la gent al carrer, sense que els treballadors sabessin els motius del moviment ni per què hom els feia plegar. Val a dir, però, que la U. G. T. no havia plantejat mai vagues d'aquesta naturalesa.

No cal dir doncs, després de ço que acabem d'exposar, quina no fou la nostra sorpresa i la nostra indignació en saber a primeres hores de la tarda del dia 12, que hom havia rebut l'ordre què aquell mateix dia, a les dotze de la nit havia d'ésser iniciada la vaga general de vint-i-quatre hores. «Ja hi tornem a ésser! — ens vàrem dir—. Vet ací una vaga a l'estil faista»».

Correu, cerqueu amb la llanterna de Diògenes els companys que ocupen càrrecs en els Sindicats, per tal que, si teniu sort, es reuneixen per fi al vespre i facin un pla, tot i el pessimisme que s'apoderarà de molts, per tal com duptaran de l'èxit.

Hom no ha publicat cap manifest d'orientació general. Això, els element sdirectius que han ordenat la vaga ho deixen al judici dels pobles o dels sindicats. Es a dir, el desconcert, l'ambigüetat, allò de sempre: una vaga general per solidaritat amb els companys de Madrid i contra el feixisme, sense que prèviament hom hagi fet res per tal de preparar com cal la massa obrera.

I el pitjor del cas és que aquesta vegada l'ordre d'atur, a l'istil «faista», ha estat circulada en nom de la U. G. T. I, on hem anat a parar? Al ridicol. Cal, doncs, que això no es repeteixi més. Car, altrament, aniriem al descrèdit com els altres sectors sindicals, i en lloc de combatre el feixisme, no fariem més que donar-li ales.

Al nostre entendre, la vaga — deixant de banda les finalitats esmentades — en tenia una de no manifestada: posar en evidència un sector obrerista que no és a l'«Alianza Obrera», per culpa del sectarisme d'alguns dels dirigents d'aquesta.

Adreçant-nos, ara, als Sindicats adherits a la U. G. T., ací a Catalunya, i estudiant serenament l'acció passada —una vaga de vint-i-quatre hores ridículament plantejada—; tenint en compte la desaparició del periòdic «Catalunya Obrera» i una dissortada circular adreçada a diversos Sindicats, amb la qual els seus autors només podien contribuir a crear noves divergències dins la classe treballadora, ens embla d'absoluta necessitat que en el pròxim Congrés, que ha de celebrar-se el mes que ve, sigui donada una nova estructuració al Secretariat. Cal pensar —entenem nosaltres— a ampliar la direcció i l'administració de la nostra central sindical amb el nomenament d'una Comissió Executiva. L'experiència ha palesat la necesitat de la reforma.

JOAN CODINA VIVET

Tal faràs...

Fa uns quants dies que a la Casa del Poble passen coses estranyes. Són arrencats els cartells de la Joventut, anunciant el curset de Sindicalisme a càrrec del company Fronjosà, han desaparegut els millors llibres —entre ells una magnífica edició d'"El Capital", de Marx— de la biblioteca de Barcelona Centre; són arrencats successivament i amb perseverança de domador de feres, els rètols de les seccions del nostre Partit, i, per si això no fos prou, l'altre dia, els companys del Comitè Executiu foren tancats a pany i clau d'una manera misteriosa. Segons les nostres veus, aquests actes vandàlics són comesos per la Brigada de la Ràbia, els components de la qual, pel que es veu, no saben conservar la serenitat i cauen en trepidant histerisme, així que ensumen la presència de tot allò que pugui tenir relació amb la U. S. C. i els seus homes. Nosaltres, que sempre estem disposats a sacrificar-nos en interès de la seguretat pública, advertim a tots els ciutadans de Catalunya que estiguin en tots moments preparats per a fer front a totes les contingències, ja que per la nostra banda, treballem freturosament en la *confecció d'injeccions antiràbiques* i per si això no fos prou, hem encarregat a una cooperativa metal·lúrgica la construcció de mitja dotzena de camises de força.

Esperem, però, que davant les mesures anunciades els "atacats" tindran un moment de lucidesa i abandonaran la seva contraproduent actitud.

Tal trobaràs... Ferromà.

FERROMA

Maripi, Maripi, Maripi
Es el calçat preferit
ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona